

(המשך מעמוד 6)

הדלקת-העוצבה היא מחלה הפוגעת בילדים, החל בגיל-אנקות. היא התחילה לואה הוא בגיל נקות, עד גיל שנתיים-שלוש. מגיל 4, רמת התחלואה פוחתת. לפיכך פוחת גם הסיכון לחלות במחלה. תחילת המחלה מאופיינת בחום, בהקאות — ואצל ילדים גדולים יותר, היכולים לדווח על כך, מופיעים גם כאב-ראש.

יש למחלה סימנים אובייקטיביים, סימנים המצביעים על גירוי גורמי-המוח. את הסימנים האלה ניתן לאתר על-ידי בדיקה קלינית פשוטה, המכונה צעת על-ידי רופא. אם מצביעה הבדיקה על קלה קלינית על גירוי, סימן שקרום-המוח נמצאים כמצב דלקתי, ואז יש צורך לבצע בדיקה הנקראת ניקור מוח.

באמצעות הניקור המוחני נברקים נוזלי חוטי-השרדה. האבחנה הסופית של דלקת-העוצבה נעשית רק על-ידי ניקור מוחני, מפני שיש יותר מ-100 מחלות שונות, ורק על-ידי ביצוע הניקור אפשר לאבחן אם מדובר בדלקת הנגרמת על-ידי המנינגוקוקוס או על-ידי חיידק אחר.

דלקת-העוצבה ניתנת לטיפול בקלות רבה. החיידק הגורם למחלה הריש לאנטיביוטיקה פשוטה, מהסוג שבנו משתמשים בו בדרך-כלל.

אם האבחנה נעשית בזמן, המחלה חולפת תוך זמן קצר. אז רי בטיפול קצר של אנטיביוטיקה למשך שבוע עד 10 ימים, והמחלה חולפת.

יחד עם זאת, זוהי מחלה קשה לתי-נוקות בגיל צעיר, מתחת לגיל שישה חודשים. לפעמים היא מלווה בכקטריניה. במקרה כזה החיידק לא נמצא רק בקרום-המוח, אלא גם בדם.

כתוצאה מהבקטריניה, יכולה להת-הוות פגיעה בכליות האנדוקרטיות,

הנמצאות מעל לכיליה.

פגיעה בכליות אלה פוגעת בהפרשה ההורמונלית של הלב-לוטות — נוצר הלב, דימום, ומהלך המחלה יכול להסתים במוות, אך זוהי תופעה נדירה, אם כי קיימת.

המחלה מופיעה בצורה ספוראדית, כלומר בצורה של התפרצות של מיק-רים בודדים.

לפעמים היא מופיעה בצורה של מגיפה במקומות מסוימים בעולם. בשנות ה-70 היו התפרצויות של המחלה בפנילנד, בברזיל ובארגנטינה. לפני שנים היה מגיפה בנפאל, ולפני חצי שנה היה מגיפה בסודיה. דלקת-העוצבה קיימת באופן קבוע ובהיקף ניכר משני עברי קרום-המוח באפריקה. לא מן הנמנע שהתפשטות דלקת-העוצבה מגיעה מאזור זה. ניתן להניח שיש קשר בין התפרצויות המ-חלה לשינויים דמוגרפיים, אך הדבר עדיין לא הוכח.

סכנה לעולירגל

דובר מישרדהבריאות, שמואל אלגרבלי, מסר את הנתונים הבאים:

- קיימים שלושה סוגים של דלקת קרום-המוח (דלקת-העוצבה): דלקת-עוצבה נגיפית — שמו קורה בנגיף.
- דלקת-עוצבה מנינגוקוקלית — שמקורה במנינגוקוק (חיידק שהוא דמוי פוליקפה).
- דלקת-עוצבה שמקורה בחיידקים אחרים.

רמת התחלואה: בין ה-1 בינואר 1986 ועד ל-7 באוקטובר 1986 חלו:

* כ-1 לאפשר השוואה מדויקת, הביא הדובר נתונים עד ה-7 באוקטובר בכל שנה.

בדלקת הנגיפית — 950 מיקרים. בדלקת המנינגוקוקלית — 43 מיקרים.

בדלקת החיידקית — 131 מיקרים. בין ה-1 בינואר 1987 ל-7 באוקטובר 1987 חלו:

בדלקת הנגיפית — 548 מיקרים. בדלקת המנינגוקוקלית — 66 מיקרים.

בדלקת החיידקית — 138 מיקרים. בין ה-1 בינואר 1988 עד ל-7 באוקטובר 1988 חלו:

בדלקת הנגיפית — 605 מיקרים. בדלקת המנינגוקוקלית — 62 מיקרים.

בדלקת החיידקית — 122 מיקרים. לפי נתונים אלה מסתמנת ירידה ברמת התחלואה.

המחלה היא מחזורית, וחוזרת אחת לכמה שנים כארצות שונות בעולם. רמת התחלואה בארץ נחשבת לרמת תחלואה סבירה, למרות שאזור אגן הים התיכון נחשב, מבחינת אירגון הבריאות העולמי, כמוקד למחלה.

עיקר העברת המחלה בארץ מתבצע על-ידי תיירים המגיעים לישראל כפעולת-מגע מחסן מישרדהבריאות את כל היוצאים למכה, והשנה חוסנו כל 5000 היוצאים. החיסון מתבצע גם כדי להגן עליהם, וגם כדי שלא ישמשו יותר מאוחר, כנשאים.

קיים שיתוף-פעולה בין מישרדהבריאות לארצות אחרות, ואף עם מישרדהבריאות הבריטית, עירי שהחליט באחרונה כי אין עולירגל אחד לא יכנס למכה, אלא אם כן הוא מחוסן.

מכל 5000 עולירגל לא ידוע אף על מיקרה אחד של הדבקה ישירה או מישנית.

תמותה: לא ידוע על כל מיקרה של תמותה בשנה האחרונה בדלקת-העוצבה המנינגוקוקלית. על פי הסקר, ניתן מיקצועית, וכן מהנתונים בשטח, ניתן

ללמוד על אחוז תמותה שנע בין 7-10%.

מעקב: על-פי הוראות מישרדהבריאות, כאשר מגלים מיקרה יחיד, נברקת סביבתו הקרובה של החולה, ונערך תחקיר לגבי מקור הדבקה, והאם יש הדבקות נוספות.

אירגון-הבריאות העולמי מדווח לי ארצות השונות על תנועה של המחלה, וקיימים גם דיווחים בין הארצות לבין עצמן. אם קיימת, למשל, תנועה של המחלה מסודאן לזאיר, מקבלות כל מדינות-היעולם דיווח על ההתפתחות.

המחלה מתבטאת בחום גבוה ובכאב-ראש בשלביה הראשונים. מומלץ לא להזינה מיקרים של חום גבוה מתמשך, ולגשת לרופא המטפל או אפילו לחדר-מינון.

חיסון: עדיין לא הומצא חיסון נגד דלקת-העוצבה הנגיפית, אולם קיים חיסון נגד הדלקת המנינגוקוקלית. ניתן להשיג את החיסון בבתי-מרקחת. אולם מאחר וההדבקה היא מקומית, אין צורך בחיסון כללי.

דלקת-העוצבה והפוליו: במחלות ויראליות רבות התמונה הקלינית הראשונה היא דומה. מדובר בעיקר בחום גבוה ובכאב-ראש חזקים, סימנים המייצגים מחלות רבות, ואף את השפעת-בתקופה האחרונה, בגלל מחלת-היפרי-ליו, בודקים במיקרים כאלה גם חשש לפוליו. זוהי גם הסיבה לכך שבתקופה האחרונה היו הרבה חשודים בפוליו, שלאחר-כך הסתבר כי הם חולים במחלות אחרות.

השגרירות הזרות: אנשי הי-שגרירות הזרות מדלגים עשי-רות פעמים בשנה בין מדינות. הם גם מקבלים חיסון. אין הדבר דומה לאוכלוסיה היושבת דרך-קבע במקום אחד.

(המשך מעמוד 37)

גאו. הילדה התחילה להחנק, התחילה להשתעל ולא יכלה לדבר יותר. לקחתי אותה מיד לחדר-המינון, נתנו לה חמצן וחיכינו עד שיבוא אביה.

האב: "הגעתי אליה, היא לא יכלה לנשום, דמעות זלגו לה מהעיניים. אמרתי לה געעה רופאה, והרחיקה אותי משם. הרופאים אמרו שאין צורך לחכות. כ-3 לפנות-בוקר עזבתי וחזרתי הביתה.

למחרת, בשעה 4 וחצי אחרי-צהריים, הגעתי שוב לבית-החולים. הרופא אמר לי שאלה הרגעים האחרונים שלה. ראיתי אותה, היא כבר לא זזה. כמה דקות אחרי זה מתה."

ביום השני בשעות הבוקר נערכה הלווייתה. כבר שלישי תוך יומיים.

מנהל בית-החולים השרון נפתח תיקוה, הר"ר הרט יעקב, השיב לשאלת העולם הזה אם סיבת-המוות היא שאיפת גאו: "אנחנו לא מוסרים פרטים רפואיים לעיתונות". הקצין התורן של מישטרת פתח-תיקוה נעדר מהתחנה, ואף הוא לא יכול היה להשיב על השאלה.

ברובה ובאלה

ביתיה של מישפחת עראר היתה האווירה רגועה, מאופקת. המנחם מים הריים ישבו בחצר-הבית, גברים לחוד, נשים לחוד, המתינו לעיתונאים כדי לספר את הסיפור.

לא רק כוכב נפגעה מפעולת המישטרה בכפר. עראף עראר, בן דודה: "אחרי שהאנשים נכנסו לבתים שלהם, הלכתי לישון. בערך בשעה 4 לפנות בוקר שמעתי דפיקות בדלת.

התעוררתי וראיתי בערך 20 אנשי מישרדהגבול בתוך החדר שלי. הם התחילו לקלל אותי, והתחילו להרביץ לי כאלות. שאלתי אותם למה? אמרו לי שתשוקו והמשיכו להרביץ. אחרי-כך הוציאו אותי לטרזאווים שלהם, בקושי נתנו לי לנעול נעליים. גם בטרזאווים המשיכו להרביץ לי.

"אחד מהם ררך את הנשק שלו מול הפנים שלי, ואמר שיפוצץ לי את הפנים.

בטרזאווים היו עוד חמישה צעירים. לקחו אותנו לתחנת המישטרה בכפר-סבא, חקרו אותנו מה עשינו, איפה היינו. אמרו לי שאני אש"ף, אחרי-כך החזירו אותי לתא. היינו שם עד למחרת אחרי-צהריים, עד שבא ראשי-המועצה ושיחרר אותנו בערבות. רק כשהגעתי בחזרה אמרו לי שהבתי-דודה שלי מתה." סימני המכות עדיין נראים על גופו ופניו.

עודה סאלח, דוד של כוכב: "הייתי במקרה ליד מקום-הרצח. עמדת שם כמו שכולם עמדו. השכן של הרוצח הוא הגיס שלי. היה לי ויכוח עם כמה שחשבו שהרוצח הוא מהמישפחה שלנו. המישטרה קלטה אותי וחשבה שאני המסית למהומות שהיו באו חמישה אנשי מישרדהגבול, גררו אותי על הריצפה, ושמו אותי אחרי קיר ונתנו לי מכות בכל מה שהיה להם ביד. חטפתי מכות ברובה, חטפתי מכות כאלה.

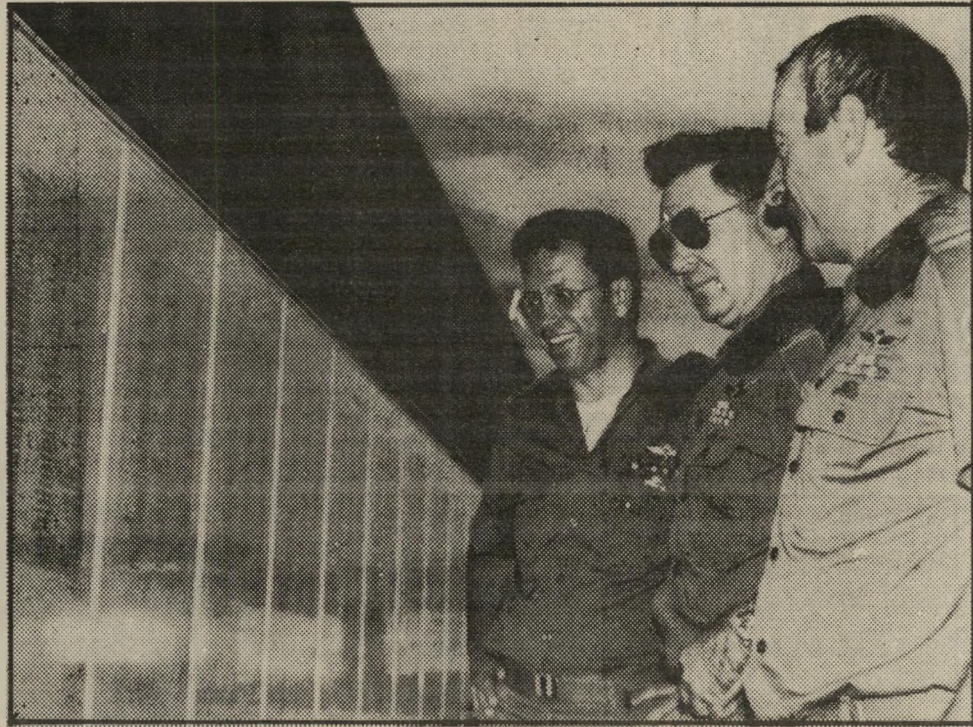
כשאנשים מהכפר ראו שמרכיצים לי, התחילו לזרוק אבנים על השוטרים. המג"בניקים לקחו אותי לתוך מחסן, מתחת לבית שבו היה הרצח, והרביצו לי חופשי, קיללו אותי ומה לא?

אחרי-כך הביאו זנזנה מיוחדת, שמו אותי שם. הכניסו לשם איש מג"ב שאמר שראה אותי זורק אבנים. לקחו אותי לתחנת-המישטרה ב-1 וחצי בלי לה רצו לרשום לי תלונה על סיכון חיי-אדם בזמן נהיגה. רק כשכא ראשי-המועצה שיחררו אותי."

רבי-פיקר הורית אורי, דוברת מרחב השרון: "לא מקובל שאדם שהשתחרר מתלמוד-התורה לא מצא לנכון עד לרגע זה להגיש תלונה על הכאה. תמוה בעיניי שאם אכן יש אמת בטענותיהם, לא מצאו את הזמן והדרך להגיש תלונה."

המישטרה פתחה חזית חדשה וקנתה לעצמה אויבים חדשים. אם התושבים המקומיים לא היו מעורבים עד כה באינתיפאדה, המישטרה גרמה להם להרגיש חלק ממנה.

ובכל זאת, מה כל כך מצחיק?

תמונת התקרית: שגיא, שומרון ובדיהן באתר-ההנצחה צחוק צחוק. אבל...

אילו יכלה תמונה לספר את סיפורו בעצמה, יתכן מאוד וזו היתה מתפקדת בצחוק, אף יותר מאשר המופיעים בה. צריך היה מירה רבה של שלומיאליות כדי לפרסמה, ועוד יותר מזה כדי לטפל בה כפי שטופלה אחרי פירסומה.

צורת-הזיכרון לחללי חיל-השריון נערכה השבוע באתר-ההנצחה של ה-חיל, בבניין הישן של המישטרה של בריטית בלטרון. רבים ממישפחות הנופלים נטלו בה חלק, יחד עם קציני-צה"ל בכירים. ביניהם היו גם הרמטכ"ל, רבי-אלוף יוסי שומרון, מפקד המפח"ש, האלוף אורי שגיא, וקצין השריון-הראשי, תת-אלוף יוסי בן-חנן. כל העיתונים היומיים שלחו צלמים כדי להנציח את טכס-הזיכרון, מלבד צלם מטעם הארץ. משום-כך העביר דובר-צה"ל למערכת הארץ תמונה ש-צולמה על-ידי צלם צבאי. בתמונה זו נראים שגיא ובן-חנן עומדים משני צידי של שומרון, כשחיוך רחב נסוך על פניהם בעומדם מול מצבת השיש, שבו חקוקים שמות הנופלים. התמונה פורסמה בעמוד הראשון.

ככותרת שמתחת לתמונה שאל האי-רץ בצדק מדוע מחייכים הקצינים הבכירים במעמד זה, אולם תשובות לשאלה לא ניתנו.

כאשר פנה העולם הזה למישרד דובר-צה"ל, וביקש תמונה כזו, השיבה הקצינה הממונה בשלילה: "ההפצה מקורה בתקלה, ודובר-צה"ל לא עושה טעות פעמיים." ואילו בארכיון הארץ נמסר שהתמונה הוחזרה לדובר-צה"ל על-פי בקשתו.

העולם הזה פנה שוב למישרד דובר-צה"ל, הפעם ישירות ללישכתו של ה-דובר, תת-אלוף אפרים לפיד, בבקשה לטווח עם לפיד ולקבל אישור לשיחה עם בן-חנן ושגיא, כדי לברר מה הצחיק אותם לכך.

ראשי-לישכתו של לפיד השיבה שאינו מוכן להגיב, ואינו מאפשר לשיחה עם שני הקצינים הבכירים.

אנחנו עומדים כרגע במשאומתן עם עורך העיתון הארץ. שפרסם בעיתונו תגובה. אחרי-כך נראה. בינתיים תגובת דובר-צה"ל לכל הבקשות שלילית.

העולם הזה פנה שוב לדובר-צה"ל, אחרי שפורסמה ההתנצלות המזוהה, וגם הפעם נענה ב-"אין תגובה". כשי-הבחה לו שתגובתו תפרסם כלשונה, נאות לומר: "הנושא נדון בין מערכת הארץ לדובר-צה"ל, הטיפול בנעשה על-ידי הארץ ודובר-צה"ל הוא מבחרי-נתי סוף סיפור."

סגן מרמרי, עורך-המישנה של הארץ. טוב להגיב.

הכיתוב לה גרם עוגמת-נפש למי מהמישפחות השכולות או לקוראי העיתון ככלל. לא נאמר מה קרה בשעת הצילום.

תחת ששני הקצינים הבכירים יס-בירו מדוע צערו, ויפרסמו התנצלות לפני המישפחות השכולות, ניהל דובר-צה"ל "משאומתן" עם עורכי העיתון, שיפרסמו התנצלות. מדוע דובר-צה"ל אינו יכול לשאת באחריות לטעויותיו? תחת זאת הפעיל את המכשיר הצה"לי ולחץ על עורכי העיתון, שכנוראי אינם מעוניינים בניתוק מגע עימו.